

NA ZÁPAD JE CESTA DLOUHÁ - 13.

Státeda, 03. června 2020

Tak dneska vyprávějí, jak jsme o veškeré spory příměili. Váždě na své jsou lidé, kteří mají bezohlednou toho druhého o peníze obrát. Je jim jedno, zdali o stovku či o milion. Čekám věc, teď mě. Bylo to takhle! Jako obvykle jsem přemělnocně jel pro ženu, kde pracovala. Cestou domů mě informovala o návrhu majitele restaurace, že už určitě odstoupí z restauraci dle do vlastního managementu.

Nabídka byla slibná, domluvili jsme schůzku, já se se zastavil na chvíli zůstal jako Josef Kristal jako tlumočník a svědek.

Majitel

Dag Clark požadoval 3000 dolarů odstupné a inventurní úhradu zboží. Nabídl i možnost prodeje restaurace. Navrhl jsem úhradu zboží a deset procent z tržby. To pan Clark odmítl a trval na odstupném. Po krátkém poradě jsme na jeho návrh přistoupili.

Cypris

restaurace byla uprostřed vilové čtvrti, ležící střední vrstvy v západní Vancouveru. Interiér byl atraktivní a příměil se nejetě. Ve foajích čistá, sedací souprava pod stropem, uprostřed velké plynové krb a bar. Toalety prostorné, s denními květinami ve vřizích. Samotná restaurace zajišťovala hostům soukromí z ústředí, přehledných cedrových látek, ale ne natolik, aby hosté neměli pocit, že jsou v restauraci sami.

Stinná

strážnice byla, že chodilo jen pár hostů a majitele držel nad vodou jen rozvoz pizzy do domu. Restaurace živě. Po nahlednutí do starých etných knih přeměkvalo, jak vysoký obrát restaurace dala. V restauraci pracovali dvě servírky a dva chlapci na rozvoz pizzy, vřichni studenti. Od jedné z nich, jež pracovala v restauraci již dva roky, jsem se dozvěděl, že pan Clark po finančních neshodách propustil velice dobrého kuchaře, příměil mě dobrého, a ten tak odešel.

Alenka

byla téměř v počátku. Tak jsem zjistil, že Dag Clark restauraci prodává. Kdy jsem servírce řekl, že jsme dostali nabídku restauraci koupit a sdělil jí ústku, tak na mne vykulila oči a řekl, že to nikdo zatím nechce ani za polovinu.

Po

měsíc příměil ústet za elektřinu a plyn. Nevědomě jsem hleděl na dlouhou ústku 3000 dolarů s věšinou dodávky. Za pár dnů příměila informace ze lůžek strážníků, že pan Clark dluží 3000 dolarů za reklamu a že jej budou soudit.

Zavolal

jsem Josefu Kristalovi a informoval jej o problému. Byl jediný, kterému jsme se svěřili o našich sporách. Začal jsem tužit lumpárně. Pan Clark byl zadlužen po ušlých, neměl ani cent na nákup zboží, takže nás pan Kristal svému golfovému kamarádu dohodil, abychom jeho potěpěcí ložnici udrželi nad vodou, než se stane kupce.

Je

to ovšem jen má nepodléhá podezření. Pan Kristal příměil nekomentoval a protože hrozilo uzavření restaurace, na příměilých mástech se mnou dohodl příměil dolarové splátky dluhu, plus věšinou měšicně spotřebu. Takže ani bychom restauraci koupili, spláceli jsem dluh majitele.

Bylo

příměil věšinou. Vřítel jsem z nákupu potravin, již se jeví. Alenka seděla smutně na schodech příměil restauraci, v oknech tma, pod obrovským cedrem. Nejde plyn ani elektrika, byl zde jaký

chlap a vÁje vypnulâ€.... Krve

by se ve mA› nedoÁ™ezal. DruhÁ½ den dopoledne jsme se opÁ›t, jako pÁ™ed pÁ›ti mA›sÁ-ci, vÁjichni seÁjli. Majitele jsme informovali, Á¼e jeho dluhy nehodlÁjme dÁjle platit, Á¼e konÁ•Á-me, neboÁ¥ bez plynu a elektÁ™iny mA-Á¼eme pÁ™i svÁ-Á•kÁjch prodÁjvat akorÁjt zavinÁj•e. Zaplatili jsme personÁjil a po dvou letech ÁjetÁ™enÁ- jsme byli opÁ›t na zaÁ•Ájtku.

Po NovÁ©m roce jsem se opÁ›t vrÁjtil k

mytÁ- oken, Alenka ke svÁ© profesi ve velkÁ© restauraci v severnÁ-m Vancouveru a pÁ™eÁjli jsme na reÁ¼im maximÁjnÁ- ÁjetÁ™enÁ-.

V

kvÁ›tnu jsem na poÁjtÁ› vyÁ™izoval zaslÁjnÁ- reklamnÁ-ch letÁjkÁ- po domÁjcnostech na mytÁ- oken. Ze zbylÁ½ch drobnÁ½ch jsem koupil loto a radostnÁ› po tÁ½dnu hlÁjsÁ-m vÁ½hru 90 dolarÁ-.

Á½enuÁjka mA› objala a se slzami v oÁ•Á-ch mi ukazuje dopis.

ÄEtU, a Á™Ájdky se mi rozmazÁjvajÁ-:

VystÁ›hovÁjnÁ- vaÁjich synÁ- Marka a JiÁ™Á-ho je povoleno! Pepa KoubapokraÁ•ovÁjnÁ- pÁ™Á-ÁjtÁ›